

Arrest

nr. 185 538 van 19 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat,
vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van:

- de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard;
- de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13);
- de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 13 februari 2014 ongegrond verklaard.

1.3. Op 21 mei 2014 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 26 juni 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.05.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 13.02.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 26.05.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 26.05.2011 (zie bevestiging arts dd. 26.06.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 13.02.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

1.4. Op dezelfde datum wordt ten aanzien van verzoekster een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

*“Mevrouw,
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 13.02.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 19.02.2014. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

1.5. Eveneens op dezelfde dag wordt aan verzoekster een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

*"Mevrouw
[...]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 13.02.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 19.02.2014. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene kan niet aantonen stappen te hebben ondernomen de terugkeer naar haar herkomstland voor te bereiden. Daarom wordt haar een inreisverbod van 3 jaar opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede en de derde bestreden beslissing onontvankelijk moet worden verklaard, aangezien deze beslissingen een andere strekking hebben dan de eerste bestreden beslissing en steunen op een andere juridische grondslag.

2.1.2. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

De eerste bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de tweede en de derde bestreden beslissing betreffen een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Het is niet omdat de bestreden beslissingen hun steun vinden in onderscheiden bepalingen in de vreemdelingenwet dat niet meer kan worden vastgesteld dat ze werden genomen naar

aanleiding van eenzelfde oorzaak of gebeurtenis. Het is niet geheel onlogisch dat, wanneer een verblijfsaanvraag geweigerd wordt, naar aanleiding van die beslissing wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling onregelmatig op het grondgebied verblijft en derhalve een terugkeermaatregel wordt genomen, al dan niet gepaard gaande met een inreisverbod.

Een dergelijke continuïteit in de besluitvorming sluit aan bij de algemene opzet en de structuur van de verblijfsreglementering die opeenvolgend bestaat uit toegang tot het grondgebied, kort verblijf, lang verblijf, vestiging en verwijdering. Er kan dan ook niet ten alle tijden, louter omwille van het feit dat de beslissingen steunen op onderscheiden bepalingen uit de vreemdelingenwet, automatisch worden gesteld dat wanneer een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, deze verder niets te maken kan hebben met de daarbij gepaard gaande verwijderingsmaatregel of handhavingsmaatregel. Een nader onderzoek naar de wijze waarop de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen is geboden.

Immers bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening wordt gehouden met, onder meer, de gezondheidstoestand van de betrokkene. Ook bij het bepalen van de duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet rekening worden gehouden met de specifieke elementen van de zaak. Dat de verwerende partij bij het beoordelen van de aanvraag om medische verblijfsregularisatie tezelfdertijd rekening houdt met deze elementen dan bij het beslissen over een verwijderingsmaatregel of een inreisverbod, getuigt dan ook van zorgvuldig bestuur.

In casu werden de bestreden beslissingen allen genomen op 26 juni 2014, door attaché F.P. Uit de handelswijze van de verwerende partij blijkt aldus dat zij bij haar besluitvorming heeft gewacht op de afhandeling van de beslissing “9ter” alvorens over te gaan tot het beslissen tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten en de afgifte van een inreisverbod. De verwerende partij heeft de zaak aldus grondig onderzocht zodat ook bij het opleggen van het bevel en het inreisverbod rekening kon worden gehouden met de specifieke elementen van de zaak, zoals wordt vereist door artikel 74/13 en artikel 71/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Aldus blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om slechts over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag tot regularisatie. Gelet op deze vaststellingen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te dezen van oordeel dat er voldoende feitelijke samenhang is tussen de bestreden beslissingen om deze gezamenlijk te behandelen.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

Gelet op wat voorafgaat is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet wordt geschaad, integendeel. Uit het besluitvormingsproces blijkt dat de verwerende partij van oordeel was dat de uitkomst van de regularisatieaanvraag bepalend was voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod. Een eventuele vernietiging van de verblijfsweigering kan dan ook tot gevolg hebben dat de beoordeling op grond van de artikelen 74/13 en 74/11 van de vreemdelingenwet in het gedrang komt, nu deze beslissingen niet zouden zijn genomen zonder de eerste bestreden beslissing. De goede rechtsbedeling wordt niet verhinderd door de gezamenlijke behandeling van de bestreden beslissingen.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt in een tweede exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie, voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- 4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;
- 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
- 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
- 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
- 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;
- 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;
- 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woord "moet" in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen

verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de vreemdelingenwet). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Daarenboven heeft, blijkens de gegevens van het dossier, de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoeksters ingediende aanvraag tot

medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

De tweede exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, gericht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en "van het motiveringsbeginsel, welke dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet alsmede artikel 3 van het EVRM". Zij licht het eerste middel toe als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel welke dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alsmede van artikel 3 van het EVRM.

Doordat verweerster de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde

Terwijl het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt (cfr supra) incorrect / niet afdoende is.

Zodat de materiële motiveringsplicht welke in casu dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, alsmede artikel 9 ter / 9quater Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel alsmede artikel 3 van het EVRM.

Toelichting

Mevrouw D. heeft op 21.05.2014 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Sedert 16.02.2012 luidt dit artikel als volgt :

"Art. 9ter. f) § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen hij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [J en recente]' inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de. Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[2 § 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.]

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; ,

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[2 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

[; 5°]~ in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.J'

[2 § 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de door verzoekster ter ondersteuning van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster ontkent niet dat zij bij aangetekend schrijven van 25.05.2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Op 26.09.2011 nam de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, een beslissing van ontvankelijkheid.

Ingevolge van deze beslissing werd verzoekster in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie.

Bij schrijven van 20.11.2012; 01.08.2013 en 19.09.2013 werden aanvullende medische attesten overgemaakt naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 13.02.2014 nam de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, een beslissing van ongegrondheid nopens de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekster erkent het bestaan van artikel 9ter § 3, 5° vreemdelingenwet.

Wanneer uw Raad evenwel - net zoals verzoekster dit gedaan heeft - overgaat tot een nauwkeurige vergelijking van supra geciteerde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet met de door verzoekster op 21.05.2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen wel degelijke noemenswaardige verschillen oplevert.

Door Dr. M. wordt in diens medisch attest van 20.02.2014 het hiernavolgende geattesteerd:

1. *Patiënte heeft een zeer instabiele diabetes mellitus. Op 3 jaar tijd zijn er meerdere opnames geweest wegens hypoglycemisch coma (20/02/2012, 12/04/2012, 17/04/2012, 20/04/2012, 07/11/2012, 27/07/2013), met bovendien nog talrijke matinale hypoglycémies die niet tot hospitalisatie hebben geleid, maar waarvoor wel snel adequaat medisch ingrijpen noodzakelijk was. De frequentie van deze episodes is gereduceerd, maar dit is uitsluitend te danken aan de gespecialiseerde opvolging thuis die door ons werd georganiseerd. Deze mate van opvolging is noodzakelijk, maar kan na repatriëring niet georganiseerd worden.*

Uiteraard vormt dit een zeer belangrijk gezondheidsrisico.

2. *Mortaliteit van dialyse patiënten is 20% per jaar en ligt beduidend hoger bij dialyse patiënten. Ook in haar thuisland is de mortaliteit hoger dan in België. Haar levensverwachting zonder transplantatie is hooguit nog enkele jaren. De kans dat ze getransplanteerd wordt in Marokko is vrijwel nihil (nier/pancreastransplantatie, dus geen levende donatie). Bovendien heeft ze volgens mijn informatie geen geschikte levende donor, en is de kans op een lijkenniertransplantatie in Marokko veel kleiner dan hier (gesteld dat haar verblijf wordt geregulariseerd).*

Het medisch getuigschrift van dr. M. dd. 21.02.2014 spreekt over een gecompliceerde diabetes type 1 met frequente hypoglycemische coma's en noodzaak tot intensieve behandeling.

Verzoekster bracht ook een artikel van 27.03.2013 en bevindingen organisatie 'Ansir' in de debatten waaruit blijkt dat de gezondheidszorg in Marokko in nood zit en de situatie derhalve niet zo rooskleurig is als zoals de arts adviseur destijds (sic eerste aanvraag) liet uitschijnen. Verzoekster beklemtoont hier nogmaals dat dr. Meeus in zijn verslag een klaar en duidelijk beeld schept van de kansen van mevrouw D. op een transplantatie in haar land van herkomst! ! Dit wordt hic et nunc bevestigd in de verdere attestatie door dr. D. ! !

Gelet op de zeer frequente coma's (gecompliceerd ziekte beeld) en expliciete nood aan transplantatie meent verzoekster dan ook terecht dat verweerster op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoekster meent dan ook terecht dat de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden aangenomen. Er is sprake van een manifeste beoordelingsfout !

Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel / artikel 9quater VW

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Verwerende partij meende de aanvraag te moeten afwijzen als zijnde onontvankelijk.

Afwijzing welke gebeurde in gestandaardiseerde termen waaruit geenszins blijkt dat verwerende partij op een zorgvuldige wijze een analyse van de stukken en het dossier heeft gemaakt.

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt."

3.1.2. De eerste bestreden beslissing is gesteund op artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Met betrekking tot de draagwijdte van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet oordeelde de Raad van State in zijn arrest met nummer 232.626 van 20 oktober 2015 "dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in

de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren."

De Raad van State oordeelde verder dat het *"volstaat het dat een eerdere aanvraag op grond van bepaalde medische elementen is ingediend opdat een latere op grond van diezelfde elementen ingediende aanvraag niet-ontvankelijk moet worden verklaard en is het niet relevant of over de eerdere aanvraag reeds een beslissing is genomen."* Determinerend is, aldus de rechtspraak van de Raad van State, of er reeds eerder een aanvraag werd ingediend op basis van dezelfde medische elementen.

Verzoeksters huidige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is gesteund, blijkens het medische attest van 20 februari 2014, op het feit dat zij lijdt aan een *"zeer instabiele diabetes mellitus"*. Verzoekster verwijst daarbij naar het feit dat de mortaliteit van dialysepatiënten in Marokko hoger is dan in België. Zij voert aan dat ze zeer weinig kans maakt op een transplantatie in Marokko. Ze verwijst ook naar een artikel van 26 maart 2013, waaruit blijkt dat de gezondheidszorg in Marokko noodlijdend is derhalve geen reële kans heeft op een transplantatie in het land van herkomst.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 26 mei 2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter vreemdelingenwet indiende. Deze aanvraag werd op 13 februari 2014 ongegrond verklaard. Dienaangaande had de arts-attaché in zijn medisch advies van 6 februari 2014 vastgesteld dat verzoekster behandeld werd voor 'diabetes type 1' en 'chronische terminale diabetische nefropathie'. De ambtenaar-geneesheer stelde vast dat een insulinebehandeling noodzakelijk was en dat verzoekster voor de terminale nierinsufficiëntie gedialyseerd wordt. Deze dialyse blijft noodzakelijk zolang verzoekster geen niertransplantatie krijgt. De arts-adviseur stelde daarnaast ook vast dat de dialyse reeds in 2008 werd gestart in Casablanca. Op basis van de informatie in het administratief dossier zou de arts-attaché vastgesteld hebben dat alle faciliteiten voor gespecialiseerde opvolging en behandeling van de chronische nierinsufficiëntie in Marokko beschikbaar zijn. Er werd vastgesteld dat verzoekster kan opgevolgd worden door een nefroloog en of een internist en dat dialyse beschikbaar is. Er zijn eveneens mogelijkheden voor niertransplantatie. Verder stelt de arts-attaché vast dat de medicatie of substitutie hiervoor beschikbaar zijn. Ook voor de diabetes werd vastgesteld dat de noodzakelijke verzorging beschikbaar is in Marokko. Met betrekking tot de beschikbaarheid van medische zorgen stelde de ambtenaar-geneesheer vast dat naast het systeem van een verplichte ziekteverzekering er in Marokko een systeem bestaat voor economisch zwakkeren. De zorgen worden verstrekt in publieke ziekenhuizen, ook medicatie valt hieronder. In 2011 werd een project opgestart om dit systeem uit te breiden naar heel Marokko.

Uit het attest van de nefroloog G.M. van 20 februari 2014, in het kader van de huidige aanvraag, blijkt dat het inderdaad gaat om eenzelfde aandoening. In dit medische attest wordt niet betwist dat nierdialyse niet mogelijk is in Marokko, maar verklaart de behandelende geneesheer-specialist dat de kansen op een succesvolle niertransplantatie in Marokko zeer gering zijn. Hij verzoekt de verwerende partij dan ook, om met het gebrek aan verzorging, het land van herkomst rekening te houden *"bij het opnieuw overwegen van uw beslissing."*

Gelet op deze elementen acht de Raad het oordeel dat het *in casu* gaat om dezelfde aandoening in de zin van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, niet kennelijk onredelijk. Uit het medische attest van 20 februari 2014 blijkt immers dat de verwerende partij werd verzocht over te gaan tot een nieuwe beoordeling van dezelfde aandoening. De arts-adviseur kon naar aanleiding van de huidige aanvraag dan ook terecht vaststellen dat het ging om *"exact dezelfde aandoening"*.

Ook in de mate dat verzoekster betoogt dat de aandoening dermate verergerd zou zijn dat zij een risico loopt op overlijden indien zij geen transplantatie krijgt, kan dit niet worden bijgetreden. Uit het standaard medische getuigschrift van 24 februari 2014, opgesteld door nefroloog G.M., blijkt dat ook gedurende verzoeksters verblijf in België nierdialyse als de aangewezen behandeling wordt beschouwd. Het feit dat de aandoening slechts duurzaam gestabiliseerd kan worden met een transplantatie, lijdt aldus niet tot de vaststelling dat verzoeksters overlevingskansen drastisch beperkt zouden worden indien haar behandeling wordt verdergezet via nierdialyse. Het feit dat de behandelende geneesheer-specialist zijn voorkeur uitdrukt voor een niertransplantatie, lijdt *in casu* niet tot de vaststelling dat ten onrechte werd besloten dat het hier gaat om eenzelfde aandoening in de zin van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet. Evenmin blijkt dat een voortzetting van een behandeling met nierdialyse *in casu* kan leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet vereist dat de medische behandeling die beschikbaar is in het land van herkomst van hetzelfde of van een vergelijkbaar niveau moet zijn als in België. Het volstaat dat de beschikbare behandeling adequaat is. Evenmin vereist artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet dat het bestuur moet garanderen dat de vereiste medische behandeling en/of medicatie in het land van herkomst even (gemakkelijk) toegankelijk zijn als in België. De vaststelling dat de medische behandeling en medicatie toegankelijk zijn, volstaat.

Het artikel uit de 'New York Times' d.d. 27 maart 2013, waarnaar verzoekster verwijst, leidt niet tot een ander besluit. Dit artikel heeft betrekking op de algemene situatie van de financiering van de gezondheidszorg in Marokko en tekortkomingen met betrekking tot de ziekteverzekering. Ook blijkt uit dit artikel dat er regionaal veel verschillen zijn. Zo wordt de situatie in openbare ziekenhuizen in Casablanca als beter voorgesteld dan in afgelegen landelijke gebieden. Er is sprake van een aantal aanhoudende problemen, zoals corruptie, een onvoldoende aantal voorzieningen en een hoge kindersterfte. Het stuk van de organisatie "Ansir" heeft betrekking op een vacature voor een hemodialyse-verpleegkundige of nefroloog in Marokko. Er kan uit de beschrijving van het werkaanbod niet worden vastgesteld dat een behandeling met nierdialyse niet toegankelijk of beschikbaar zou zijn in Marokko. Mogelijk blijkt dat toegang tot de behandeling, zoals hoger gesteld, moeilijker is dan in België; tezelfdertijd lijkt het artikel te bevestigen dat er initiatieven bestaan om nierdialyse toegankelijk te maken voor personen met onvoldoende inkomsten. Daarenboven merkt de Raad op dat dit document betrekking heeft op twee nierdialysecentra in de stad Nador, daar waar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds in 2008 toegang had tot een behandeling met nierdialyse in Casablanca.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9^{quater} van de vreemdelingenwet. Zij licht het tweede middel toe als volgt:

"Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel / artikel 9^{quater} VW

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procédure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procédure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Verwerende partij meende de aanvraag te moeten afwijzen als zijnde onontvankelijk

Afwijzing welke gebeurde in gestandaardiseerde termen waaruit geenszins blijkt dat verwerende partij op een zorgvuldige wijze een analyse van de stukken en het dossier heeft gemaakt.

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

3.2.2. Verzoekster beperkt zich tot het uiteenzetten van de aangevoerde rechtsregels en beperkt zich verder tot de stelling dat uit de "gestandaardiseerde termen" niet blijkt dat de verwerende partij "op zorgvuldige wijze een analyse van de stukken in het dossier heeft gemaakt". Ze laat evenwel na in concreto aan te duiden met welke stukken werd nagelaten rekening te houden. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken aan de hand van welke stukken de eerste bestreden beslissing werd gemotiveerd en dat deze steunt op een afdoende motivering in het licht van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster laat na verdere concrete elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat nagelaten werd hiermee rekening te houden. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel (eerste middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten) voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij licht het derde middel toe als volgt:

"Enig middel; schending van artikel 3 EVRM

Doordat verweerster in casu een bevel om het grondgebied te verlaten laat betekenen aan verzoekster

*Terwijl verzoekster wel degelijk een ziekte heeft die een reëel risico inhoudt voor haar leven / fysieke integriteit en eveneens een reëel risico inhoudt op een onmenselijke / vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van het land van herkomst
Zodat het aangevochten bevel voornoemd artikel schendt*

Toelichting

Verzoekster meent dienaangaande te kunnen verwijzen naar het arrest N t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008 , nr. 26565/05) waarin de Grote Kamer bepaalt welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren:

"the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost "

vrije vertaling:

*"de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost
Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM , geenszins als absolute voorwaarden stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte "levensbedreigend dient te zijn, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het aangetast zijn van vitale organen*

Het critérium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn".

Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM (cfr supra in casu duidelijk en geenszins geen banale ziekte).

In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM verder het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en de graad van ernst van de aandoening.

In casu kan - gelet op de voorliggende medische attestaties niet betwist worden dat de aandoening van verzoekster geenszins banaal is.

Uit het verslag van Dr. M. blijkt daarenboven dat zowel voor de diabetes als de nierinsufficiëntie, de opvolging minder adequaat kan gebeuren in het land van herkomst met zelfs risico op vroegtijdig overlijden !!!

Dit wordt bevestigd in het attest van dr. M. D. dd. 04.07.014 welke tevens de noodzaak bevestigt van transplantatie welke niet in het land van herkomst wordt aangeboden !"

3.3.2. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest met nummer 41738/10 in de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016, in zijn § 183 met betrekking tot de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, gesteld dat het dient te gaan om *"situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting"*. (eigen vertaling)

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de huidige behandeling met nierdialyse in dit opzicht niet adequaat zou zijn en dat verzoekster geen toegang tot die behandeling zou hebben in Marokko. Verzoekster herhaalt dezelfde elementen als in het eerste middel, maar toont daarmee geen schending aan van artikel 3 van het EVRM, zoals hier uiteengezet.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4.1. In een vierde middel (eerste middel ten aanzien van het inreisverbod) voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het

zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij licht het vierde middel toe als volgt:

"Eerste middel: schending van art. 74/11 Vw, van het redelijkheidsbeginsel van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht (schending van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 15.12.1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van daden van bestuur).

Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen .

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

In de reden van de beslissing tot inreisverbod wordt door verwerende partij expliciet verwezen naar art.74/11 § 1, alinéa 2 VW.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet luidt als volgt :

[...]

EERSTE ONDERDEEL '

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid 'en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Art. 74/11 Vw stelt dat de Minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de {gemachtigde van de) Staatsecretaris immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij wijst in se louter naar het gegeven dat geen gevolg werd gegeven aan het eerder aan verzoekster betekende bevel van 13.02.2014.

Dienaangaande dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat nopens kwestieus bevel nog steeds een procédure hangende is voor uw zetel ! !

Zoals reeds aangehaald heeft verzoekster een duidelijk beeld geschetst van haar preciaire levenssituatie.

Verwerende partij legt dan ook - door zo te handelen en te motiveren - volledig artikel 74/11 vreemdelingenwet naast zich neer.

Men houdt geen rekening met de specifieke humanitaire toestand waarin verzoekster zich bevindt (cfr supra).

Verzoekster meent dan ook dat verweerster duidelijk in strijd met artikel 74/11 VW de beslissing tot inreisverbod heeft genomen. " ;

Het moge eveneens duidelijk zijn dat deze beslissing onzorgvuldig is en elke redelijkheid mist.

Het redelijkheidsbeginsel is immers geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

TWEDE ONDERDEEL

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. Boes " het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), algemene beginsel van behoorlijk bestuur, 101 129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing gelaten worden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

Op de website www.vreemdelingenrecht.be dient verzoekster te lezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen om humanitaire redenen een inreisverbod niet op te leggen. Bij de oplegging van een inreisverbod dient rekening te worden gehouden met een aantal fundamentele rechten : o.m. recht op privé en gezinsleven, vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden.

Door verwerende partij rekening werd geen rekening gehouden met het recht op privé leven en diens specifieke humanitaire situatie (cfr supra).

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moet dan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoekster verwijst in dit verband tevens naar de rechtsleer die het volgende stelt :

"een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende "

(OPDEBEEK, COOLSAET, A. Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr.189).

Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het middel is dan ook gegrond."

3.4.2. Verzoekster voert *in concreto* aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat het bevel van 13 februari 2014, waarnaar wordt verwezen in het bestreden inreisverbod, werd aangevochten bij de Raad. Daarnaast voert zij ook aan dat geen rekening wordt gehouden met de specifieke humanitaire toestand waarin zij zich bevindt. De Raad merkt vooreerst omdat het enkele feit dat verzoekster een annulatieberoep heeft ingediend ten aanzien van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten geen opschortende werking heeft ten aanzien van dit bevel. Het is de verwerende partij niet verboden rekening te houden met deze eerdere bevelen. Het komt de verzoekende partij toe aan te tonen waarom zij van mening is dat het feit dat rekening wordt gehouden met het een eerder bevel *in casu* onzorgvuldig of onredelijk zou zijn. Naar aanleiding van de bespreking van de exceptie met betrekking tot de samenhang, onder punt [2.1.2.] van dit arrest, werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij pas tot afgifte van ook de tweede (het bevel om het grondgebied te verlaten) en de derde (het inreisverbod) bestreden beslissing is overgegaan nadat zij zich een standpunt had gevormd met betrekking tot verzoeksters medische regularisatieaanvraag. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de beslissing met betrekking tot verzoeksters medische situatie niet kennelijk onredelijk is, noch in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM. Uit de omstandigheden van de zaak blijkt dan ook dat de verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met de specifieke elementen van de zaak. Verzoekster voert geen verdere concrete argumenten aan tegen die beoordeling. Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. In een vijfde middel (tweede middel ten aanzien van het inreisverbod) voert verzoekster de schending aan het evenredigheidsbeginsel. Zij licht het vijfde middel toe als volgt:

"Tweede middel : schending van het evenredigheidsbeginsel

Door dat verwerende partij aan verzoekster een inreisverbod van 3 jaar betekende

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar de specificiteit van haar situatie zoals supra uiteengezet.

In aile redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, aan verzoekster een inreisverbod van 3 jaar te betekenen

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor het opleggen van een inreisverbod men steeds dient na te gaan of er geeft humanitaire redenen kunnen spelen om dit niet op te leggen. Ook de naleving van humanitaire rechten primeert.

In casu is het duidelijk dat verzoekster bij het moeten verlaten van het Belgisch grondgebied de leeftijd van 50 jaar niet zal halen!!

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. De genomen beslissing (inreisverbod van 3 jaar) is zeer zeker niet proportioneel !

Het middel is dan ook gegrond.”

3.5.2. Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke medische situatie bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Zij verwijst daarbij in essentie naar haar uiteenzetting onder het eerste middel. Naar aanleiding van de bespreking van de exceptie met betrekking tot de samenhang, onder punt [2.1.2.] van dit arrest, werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij pas tot afgifte van ook de tweede (het bevel om het grondgebied te verlaten) en de derde (het inreisverbod) bestreden beslissing is overgegaan nadat zij zich een standpunt had gevormd met betrekking tot verzoeksters medische regularisatieaanvraag. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de beslissing met betrekking tot verzoeksters medische situatie niet kennelijk onredelijk is, noch in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM. Uit de omstandigheden van de zaak blijkt dan ook dat de verwerende partij bij het nemen van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke elementen van de zaak. Verzoekster voert geen verdere concrete argumenten aan tegen die beoordeling. Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT